

The Holy See

Üzenet a hivatások 41. világnapjára

II. János Pál pápa

2004. május 2.

húsvét 4. vasárnapja

Főtisztelendő Püspöktestvéreim, kedves Testvéreim az egész világon!

1. „Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába” (Lk 10,2)

Jézusnak ezek az apostolokhoz intézett szavai mutatják, hogy a Jó Pásztor mekkora gondoskodással fordul nyája felé. Mindent megtesz azért, hogy *„életük legyen, mégpedig bőségben legyen”* (Jn 10,10). Feltámadása után az Úr apostolaira bízta a felelősséget, hogy folytassák az Ő küldetését, hogy ezáltal minden kor minden emberének hirdessék az Evangéliumot. Sokan válaszoltak nagylelkűen és nem fáradnak válaszolni Jézus állandó hívására: *Kövess engem!* (Jn 21,22). Ők azok a férfiak és nők, akik készséggel állítják egész életüket Isten Országának szolgálatába.

Az ezévi Hivatások Világnapja alkalmával, amelyet a hagyomány szerint Húsvét 4. vasárnapján tartunk, egyesüljenek a hívek a papi hivatásokért, a megszentelt életre és missziós szolgálatra szóló hivatásokért végzett buzgó imádkozásban. Valóban, első kötelességünk, hogy kérjük az „aratás Urát” azokért, akik a legszorosabban követik Krisztust a papságban vagy az Istennek szentelt életben, és azokért, akiket az Úr irgalmassága szüntelenül hív erre a fontos egyházi szolgálatra.

2. Imádkozzunk hivatásokért

A *Novo millennio ineunte* kezdetű apostoli levélben rámutattam arra, hogy „napjaink világában a szekularizáció széles körű előretörése ellenére jelen van az emberekben a lelkiesség iránt megmutatkozó elterjedt igény, amely nagyrészt éppen az imádság iránti megújult igényben mutatkozik meg (Nr. 33.). Ebbe az *„imádság iránti igénybe”* tartozik egybehangzó kérésünk az Úrhoz, hogy *„küldjön munkásokat aratásába”*.

Örömmel tölt el, hogy sok helyi Egyházban hivatásokért imádkozó közösségek szerveződtek. A

papnevelő szemináriumokban, a szerzetes- és missziósközösségek képző házaiban is összejönnek e célból. Sok család vált kis imaközösséggé, hogy segítse a fiatalokat abban, hogy nagylelkűen és bátran válaszoljanak az Isteni Mester hívására.

Igen, a meghívás, hogy egyedül Krisztust szolgáljuk az Ő Egyházában, az isteni jószág mérhetetlen ajándéka, s ezt az ajándékot csak kitartó és bizalommal teljes alázattal lehet kiimádkozni. Ehhez szükséges, hogy a keresztény ember egyre jobban megnyíljon és figyelmes legyen, nehogy elmulassza a „*kegyelem idejét*”, amikor „*az Úr kopogtat*” (vö. Lk 19,44).

Sajátos értéke van az áldozattal és a szenvedéssel összekapcsolt imának. A szenvedés *a földi testben kiegészíti mindazt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből testének, az egyháznak javára* (Kol 1,24). Ez a szenvedés a kérő ima igen hatékony formája lehet. Szerinte a világon sok beteg egyesíti fájdalmát Krisztus keresztjével a szent hivatásokért könyörögve. Engem is támogatnak lelkiileg péteri szolgálatomban, amit Isten bízott rám. Ezáltal igen értékes segítséget nyújtanak az Evangélium ügyéhez, még akkor is, ha ez nagyjából észrevétlen marad.

3. Imádkozzunk azokért, akik a papságra és az Istennek szentelt életre kaptak meghívást!

Szívem vágya, hogy egyre megszokottabbá váljon a hivatásokért végzett ima: az ima, amelynek az isteni misztérium imáadásának, és a hálaadásnak kell lenni azokért a nagy dolgokért, amelyeket Ő vitt végbe, s amelyeket emberi gyarlóságaink ellenére továbbra is végbevisz; a szemlélődő imát a hivatásért való csodálkozás és hála kíséri.

Minden ima-kezdeményezésnek a középpontjában a szent Eukarisztia áll. Az Oltáriszentségnek igen nagy jelentősége van mind a hivatások ébresztésében, mind azok kibontakozásában. Krisztus megváltó áldozata képes megerősíteni azokat, akik arra kaptak meghívást, hogy önmagukat egészen az Evangélium hirdetésének szenteljék. Nagyon jó, ha a szentmisét, az Eukarisztia ünneplését szentségimádás követi, amely így bizonyos értelemben a szentmise misztériumának meghosszabbítása. Krisztus szemlélése, aki valóságosan és lényegileg jelenvalóvá válik a kenyér és bor színe alatt, olyan lelkesedést ébreszthet azok szívében, akik a papságra vagy sajátos egyházi küldetésre kaptak meghívást, ami Péter apostolt arra készítette, hogy a Színeváltozás hegyén így kiáltson fel: „*Uram, jó nekünk itt lennünk!*” (Mt 17,4, vö.: Mk 9,5; Lk 9,33). Kiváltságos lehetőség Máriával együtt, és Mária iskolájában szemlélni Krisztus arcát, akit benső hozzáállása miatt joggal nevezhetünk „*eukarisztikus Asszony*nak” (Ecclesia de Eucharistia, 53.).

Bár csak minden keresztény közösség az imádság igazi iskolájává válna, ahol azért imádkoznak, hogy ne hiányozzanak az apostoli munka mezejéről a munkások. De az is szükséges, hogy az Egyház állandó figyelmet szenteljen azoknak, akiket Isten meghívott, és akik „követik a Bárányt, amerre csak megy” (Jel 14,4). A papokra, az Istennek szentelt életet élő nőkre és férfiakra, a remetékre és szűzekre, a világi intézmények tagjaira – azaz tulajdonképpen mindazokra gondolok itt, akik a hivatás ajándékát elfogadták és azt „*törekény cserépedényben hordozzák*” (2Kor 4,7). Krisztus titokzatos testében a szolgálatok és a kegyelmi adományok sokfélesége van jelen (vö.: 1Kor 12,12), amelyek mind a keresztény nép megszentelését szolgálják. Az életszentségre való törekvés során, – amelynek az Egyház minden tagját lelkesítenie kell, – elengedhetetlen, hogy imádkozzunk azért, hogy a meghívottak hűségesek maradjanak hivatásukhoz, és az evangéliumi tökéletesség lehető legmagasabb fokát ériék el.

4. A meghívottak imája

A *Pastores dabo vobis* kezdetű apostoli levelemben hangsúlyoztam, hogy „a saját egyháza iránti lelkipásztori szeretet, az egyház jövőjének szolgálata megkívánja, hogy a papnak legyen gondja arra, hogy találjon valakit, aki majd követi őt a papi szolgálatban” (74). Annak tudatában, hogy Isten maga hívja azt, akit akar (Mk 3,13), Krisztus minden szolgájának gondot kell fordítania a hivatásokért való kitartó imára. Az ilyen embernél senki sem érti meg jobban a nemzedékváltás sürgősségét, amelyhez szükséges, hogy legyenek nagylelkű és szent férfiak, akik az Evangélium hirdetésére és a szentségek kiszolgáltatására vállalkoznak.

Ebből a szempontból egyre inkább fontos „az Úrhoz, a hivatásához és a küldetéséhez való hűséges ragaszkodás” (Vita Consecrata 63.). A meghívottak életszentségétől függ tanúságtételük ereje, valamint az a képességük, hogy másokat megnyerjenek, és arra indítsanak, hogy egész életüket Krisztusra bizzák. Ez az az út, amelyen megállítható a megszentelt életre szóló hivatások csökkenése, ami miatt sok apostoli munka folytatása veszélybe került, különösen a missziós vidékeken.

Ezenfelül sajátos értéket nyer a papságra és megszentelt életre meghívottak imádsága, mivel imájuk Krisztus főpapi imájának részévé válik. Átaluk Krisztus imádkozik az Atyához, hogy szentelje meg és őrizze meg szeretetében azokat, akik bár a világban vannak, de nem a világból valók (vö.: Jn 17,14-16).

A Szentlélek alakítsa az egész Egyházat az imádság népévé, amely a Mennyei Atyához könyörög, hogy adjon sok szent papi és megszentelt életre szóló hivatást. Imádkozzunk, hogy akiket az Úr kiválasztott és meghívott, legyenek hűséges és örvendező hirdetői az Evangéliumnak, amelyre önmagukat egészen szentelték.

5. Uram, bizalommal fordulunk hozzád!

Isten Fia,

téged az Atya minden idők minden emberéhez
küldött a Föld minden részére!

Téged kérünk Mária által,

a Te Édesanyád és a mi édesanyánk által:

ne engedd, hogy Egyházad hiányt szenvedjen hivatásokban,

különösen ne hiányozzanak azok,

akik egészen a Te Országodért szentelik magukat.

Jézus, Te vagy az ember egyetlen Megváltója!

Testvéreinkért imádkozunk hozzád,

akik igent mondtak Neked a papságra, a megszentelt életre,
vagy a misszióra szóló hívásodra.

Add, hogy életük napról napra megújuljon,

és élő Evangéliummá váljanak.

Irgalmas és szent Urunk,

küldj szüntelenül új munkásokat Országod aratásába!

Segítsd azokat, akiket arra hívsz,

hogy napjainkban kövessenek Téged!
Engedd, hogy akik arcodat szemlélik,
örömmel válaszoljanak a csodálatos küldetésre,
amelyet rájuk bízál, néped és valamennyi ember javára.
Istenünk, aki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodol,
most és mindörökké. Ámen.

Vatikán, 2003. november 23.

II. János Pál pápa